

Repertoriumnummer 2015 /
Datum van uitspraak 17 september 2015
Rolnummer 2013/AB/898

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - bijdragen werkgevers
tegensprekelijk arrest
gedeeltelijk definitief en heropening van de debatten

RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID, KBO 0206.731.645, met zetel te 1060 BRUSSEL, Victor Hortaplein, 11, appellant, vertegenwoordigd door mr. DE BOURGRAAF J. loco mr. DE GEEST Bart, advocaat te 1700 DILBEEK, Broekstraat 37 b

tegen

1. **PASQUINELLI SRL**, Zona Industriale Le Capanne 2n, 05021 AQUASPARTA (ITALIE), in geschreven in het vennootschapsregister te Terni onder het nummer 226/80, eerste geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. DE HERTOOGH T. en mr. CAVALERI C., beiden loco mr. BONOTTO Olaf, advocaat te 1000 BRUSSEL, Wolstraat 56,

2. **ISTITUTO NAZIONALE DELLA PREVIDENZA SOCIALE**, openbare instelling naar Italiaans recht, met zetel te Via Ciro Il Grande 21, 00144 ROMA (ITALIE), tweede geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. ABEEL A. loco mr. SAELENS Filip, advocaat te 1200 BRUSSEL, Neerveldstraat 101-103

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 16 november 2012 door de arbeidsrechtbank te Brussel, 27e kamer (A.R. 8.726/07, 1.099/08, 17.176/08, 3.382/09, 12.230/09 en 13.246/09),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 12 september 2013,
- de neergelegde conclusies,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 21 mei 2015, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op de openbare terechtzitting van 18 juni 2015. Gezien de complexiteit van de zaak, werd de uitspraak ervan verdaagd tot op heden.

*

I. FEITEN

Naar aanleiding van een arbeidsongeval waarvan de heer B. G. op 21 oktober 2003 het slachtoffer was en dat minstens 21 dagen arbeidsongeschiktheid tot gevolg had, werd op vraag van de FOD WASO een onderzoek gevoerd door de inspectiediensten van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (hierna genoemd de RSZ) bij de vestiging van de Pasquinelli SRL, vennootschap naar Italiaans recht (hierna genoemde de SRL), naar de onderwerping van de werknemers van de SRL aan de Belgische socialezekerheidswetgeving.

Naar aanleiding van dit onderzoek werd op 10 maart 2004 een onderzoeksverslag opgesteld. In dit verslag werd de vestiging van de SRL in Grobbendonk beschreven als een logistieke ondersteuning van de firma in Italië, meer bepaald bevond zich op dit adres een magazijn voor het overladen [van goederen] van de ene vrachtwagen in de andere; vermeld werd verder dat het de vestiging in Grobbendonk een 'spreekbuis voor klanten' was.

Volgens de vaststellingen in het verslag werken op het adres in Grobbendonk drie bedienden (M. L., S. N. en S. P.) en twee Belgische chauffeurs (B. G. en J. L. V. W.). De lonen van deze personen worden door de SRL betaald; de socialezekerheidsbijdragen werden door de SRL betaald in Italië.

Met brief van 1 september 2004 meldde de RSZ aan de SRL op het adres in Grobbendonk dat met toepassing van de relevante bepalingen van de (op dat ogenblik geldende) Verordening 1408/71:

- de chauffeurs die werken voor het filiaal of de vaste vertegenwoordiging in Grobbendonk, onderworpen zijn aan de Belgische socialezekerheidswetgeving (toepassing artikel 14.2.a.i van de verordening)

- de bedienden die in België wonen en een deel van hun werkzaamheden op Belgisch grondgebied uitoefenen, vanaf het begin van hun tewerkstelling in België eveneens onderworpen zijn aan de Belgische socialezekerheidswetgeving (toepassing artikel 14.2.b.i van de verordening).

In een tweede onderzoeksverslag van 18 mei 2005 maakte de sociaal inspecteur melding van informatie waarover niet werd gerapporteerd door zijn collega in het vorige verslag, met name het feit dat de Italiaanse sociale zekerheid (Istituto Nazionale della Previdenza Sociale)(hierna genoemd het INPS), voor alle betrokken werknemers detacheringsformulieren E101 en E102 had afgeleverd.

Deze detacheringsformulieren, de aanvragen tot verlenging van de detacheringen en een opgave van de betaalde vergoedingen per jaar aan deze werknemers werden bij het verslag gevoegd.

Met aangetekende brief van 29 augustus 2006, thans gericht aan het adres van de SRL in Italië, bevestigde de RSZ van oordeel te zijn dat de vijf hiervoor vernoemde werknemers voor hun tewerkstelling voor de SRL onderworpen dienden te zijn aan de Belgische socialezekerheidswetgeving. De RSZ ging over tot ambtshalve inschrijving van het bedrijf en ambtshalve aangifte van de prestaties en lonen voor de periode van 1 januari 2002 tot en met 31 december 2004.

In een volgend onderzoeksverslag van 22 november 2006 meldde de sociaal inspecteur dat in 2005 volgende personeelsleden in België nog prestaties voor de SRL leverden:

- J.-L. V. W. (chauffeur): gans 2005
- N. S. (bediende) tot 31 augustus 2005, vanaf 1 september 2005 aangegeven door de NV Pasquinelli Benelux
- S. P. (bediende): tot 31 januari 2005, werkte vanaf 1 februari 2005 niet meer in België.

Op basis van deze vaststellingen ging de RSZ met aangetekende brief van 8 januari 2007 tot ambtshalve aangifte van de prestaties en lonen voor de periode van 1 januari 2005 tot en met 31 december 2005.

In een onderzoeksverslag van 13 februari 2008 maakte de sociaal inspecteur melding van de tewerkstelling in 2006 van chauffeur J.-L. V. W., en van de tewerkstelling vanaf 2 februari 2006 van chauffeur D. B..

Met betrekking tot deze laatste werknemer had de raadsman van de SRL met brief van 13 december 2004 aan de RSZ kopie overgemaakt van de Italiaanse arbeidsovereenkomst en van de loonbrieven, met de melding dat de socialezekerheidsbijdragen op het loon van de heer B. in Italië werden betaald. Met dezelfde brief werd ook kopie van de loonbrieven voor 2006 van de heer V. W. overgemaakt, eveneens met de melding dat de socialezekerheidsbijdragen op dit loon in Italië werden betaald.

Met aangetekende brief van 14 april 2008 ging de RSZ over tot ambtshalve aangifte van de prestaties en lonen van beide chauffeurs voor de periode van 1 januari 2006 tot en met 31 december 2006.

In een onderzoeksverslag van 10 september 2008 maakte de sociaal inspecteur melding van de verdere tewerkstelling in 2007 van chauffeurs J.-L. V. W. en D. B..

Met aangetekende brief van 16 oktober 2008 ging de RSZ over tot ambtshalve aangifte van de prestaties en lonen van beide chauffeurs voor de periode van 1 januari 2007 tot en met 31 december 2007.

II. RECHTSPLEGING

a.-

Met verschillende inleidende dagvaardingen vorderde de RSZ voor de arbeidsrechtbank te Brussel betaling door de SRL van:

AR 08/1099: 34.752,54 euro socialezekerheidsbijdragen, bijdrageopslagen en intrest voor het 2de kwartaal van 2002, de vier kwartalen van 2005 en het 1ste kwartaal van 2006 (jaarlijkse vakantiebijdrage)

AR 07/8726: 157.123,26 euro socialezekerheidsbijdragen, bijdrageopslagen en intrest voor het 1ste, 2de, 3de en 4de kwartaal van 2003 en het 1ste, 3de en 4de kwartaal van 2002, de vakantiebijdrage van dienstjaar 2002, het 2de kwartaal van 2003, de vakantiebijdragen van dienstjaar 2003, het 1^e, 2de, 3^e en 4^e kwartaal van 2004 en vakantiebijdragen van dienstjaar 2004 en het 1^e kwartaal van 2005,

AR 08/17176: 21.153,50 euro socialezekerheidsbijdragen, bijdrageopslagen en intrest voor het 1ste, 3de en 4de kwartaal van 2006

AR 09/3382: 7.477,25 euro socialezekerheidsbijdragen, bijdrageopslagen en intrest voor het 2de kwartaal van 2006

AR 09/12230: 20.911,47 euro socialezekerheidsbijdragen, bijdrageopslagen en intrest voor het 1ste, 3de en 4de kwartaal van 2007

AR 09/13246: 12.325,91 euro socialezekerheidsbijdragen, bijdrageopslagen en intrest voor het 1^e en 2de kwartaal van 2007 en de vakantiebijdragen voor het jaar 2006

Deze bedragen te vermeerderen met de wettelijke en de gerechtelijke intrest en met de kosten van het geding.

b.-

Met dagvaarding van 22 oktober 2010 dagvaardde de SRL het INPS in gedwongen tussenkomst en vrijwaring, voor zover de vordering van de RSZ gegrond zou worden verklaard en zij veroordeeld zou worden tot betaling van socialezekerheidsbijdragen, intrest en kosten van het geding.

c.-

Met vonnis van 16 november 2012 voegde de arbeidsrechtbank de vorderingen samen.

Met betrekking tot de hoofdvordering van de RSZ verklaarde de arbeidsrechtbank zich onbevoegd om kennis te nemen van de vordering van de RSZ voor wat de socialezekerheidsbijdragen gevorderd voor de werknemers en de tewerkstellingsperiodes waarvoor is overgegaan tot het opstellen van de formulieren E101 en E102 betreft.

Zij verzond de zaak naar de bijzondere rol voor wat de socialezekerheidsbijdragen gevorderd door de RSZ voor de werknemers en de periodes van tewerkstelling waarvoor geen formulieren E101 en E102 werden of dienden te worden afgeleverd.

Zij veroordeelde de RSZ tot de kosten van deze procedure, hetzij de betaling van 7.100,00 euro rechtsplegingsvergoeding te betalen aan de SRL.

De vordering van de SRL in gedwongen tussenkomst en vrijwaring werd zonder voorwerp verklaard en de SRL werd veroordeeld tot betaling aan de INPS van een rechtsplegingsvergoeding van 1.320,00 euro.

d.-

Er wordt geen melding gemaakt van een betekening van dit vonnis.

e.-

Met verzoekschrift, neergelegd op de griffie van het arbeidshof te Brussel op 12 september 2013, tekende de RSZ hoger beroep aan tegen het vonnis dat op 16 november 2012 werd gewezen door de arbeidsrechtbank te Brussel. Zij vorderde dat het arbeidshof dit vonnis zou teniet doen en opnieuw rechtsprekende, zou zeggen dat de Belgische rechtbank bevoegd is om kennis te nemen van haar vordering, en de SRL zou veroordelen tot betaling van de oorspronkelijk gevorderde socialezekerheidsbijdragen, bijdrageopslagen en intrest, en tot de kosten van het geding, rechtsplegingsvergoeding inbegrepen.

f.-

Met conclusie, neergelegd op de griffie van het arbeidshof op 6 februari 2014, vorderde de SRL met betrekking tot de vordering van de RSZ:

- in hoofdde, zich zonder rechtsmacht te verklaren en de RSZ te veroordelen tot alle kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding;
- in ondergeschikte orde, twee prejudiciële vragen voor te leggen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie;
- in meer ondergeschikte orde, de procedure op te schorten tot op het ogenblik dat de resultaten van het overleg tussen de RSZ en het INPS, en eventueel het overleg binnen de Administratieve Commissie, worden voorgelegd; in dat geval de kosten voor te behouden;
- in nog meer ondergeschikte orde de vordering ontvankelijk doch ongegrond te verklaren, en de RSZ te veroordelen tot alle kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding.

De SRL stelde (impliciet) hoger beroep in tegen het vonnis van 16 november 2012 van de arbeidsrechtbank te Brussel. Zij vordert immers dat haar eis tegen het INPS ontvankelijk en gegrond zou verklaard worden, en dat het INPS zou veroordeeld worden haar te vrijwaren tegen elke veroordeling tot betaling van de gevorderde bedragen, het INPS te veroordelen tot de terugbetaling van de sociale bijdragen die betaald werden in Italië en tot de alle kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding.

g.-

Met conclusie, neergelegd op de griffie van het arbeidshof op 5 mei 2014, vorderde het INPS met betrekking tot de vordering van de RSZ:

- in hoofdorde, zich onbevoegd te verklaren om kennis te nemen van de vordering, minstens de vordering van de RSZ onontvankelijk te verklaren en de RSZ te veroordelen tot de kosten van het geding, begroot op het maximum van de rechtsplegingsvergoedingen (15.400,00 euro) in eerste aanleg en in beroep;
- in ondergeschikte orde, de vordering van de RSZ ongegrond te verklaren en de RSZ te veroordelen tot de kosten van het geding, begroot op het maximum van de rechtsplegingsvergoedingen (15.400,00 euro) in eerste aanleg en in beroep.

Met betrekking tot de vordering in vrijwaring van de SRL, vordert het INPS dat het arbeidshof zich in hoofdorde onbevoegd zou verklaren om van de vordering kennis te nemen, in ondergeschikte orde de vordering ontvankelijk doch ongegrond te verklaren en de SRL tot de kosten van het geding, begroot op het maximum van de rechtsplegingsvergoedingen (15.400,00 euro) in eerste aanleg en in hoger beroep.

Vermits de arbeidsrechtbank de rechtsplegingsvergoeding begrootte op 1.320,00 euro, betekent dit dat ook het INPS incidenteel beroep instelt tegen het reeds bestreden vonnis.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

Het hoger beroep en de incidentele beroepen werden tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat ze ontvankelijk zijn.

IV. BEOORDELING

A. Het hoofdberoep van de RSZ

1. De vorderingen met betrekking tot de periodes waarvoor E 101 en E 102-verklaringen werden afgeleverd

1.1. Toepasselijke principes en verdragsbepalingen

a.-

Zoals blijkt uit de hiernavolgende bepalingen, gelden binnen de Europese Unie met toepassing van de bepalingen van de Verordening 1408/71 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, in deze van toepassing, kort samengevat, volgende principes:

- op elke situatie is slechts één socialezekerheidswetgeving van toepassing;
- in beginsel is dit de wetgeving van het land van tewerkstelling;
- in afwijking van dit principe blijft bij detachering, dit is tijdelijke tewerkstelling in een ander land dan het oorspronkelijke land van tewerkstelling, de wetgeving van het oorspronkelijke land van tewerkstelling van toepassing.

b.-

Artikel 13.1 van de Verordening 1408/71 bepaalt dat degenen op wie deze verordening van toepassing is, slechts aan de wetgeving van één enkele lidstaat onderworpen zijn.

Artikel 13.2.a bepaalt verder dat op degene die op het grondgebied van een lidstaat werkzaamheden in loondienst uitoefent, de wetgeving van die lidstaat van toepassing is, zelfs hij indien hij op het grondgebied van een andere lidstaat woont of indien de zetel van de onderneming of het domicilie van de werkgever waarbij hij werkzaam is, zich bevindt op het grondgebied van een andere lidstaat.

Artikel 14 van de Verordening doet een aantal uitzonderingen en bijzonderheden gelden, waarvan voor de beoordeling van dit geschil met volgende bepalingen rekening dient te worden gehouden.

Artikel 14.1.a bepaalt dat op degene die op grondgebied van een lidstaat werkzaamheden in loondienst verricht voor een onderneming waaraan hij normaal verbonden is, en door deze onderneming gedetacheerd wordt op het grondgebied van een andere lidstaat teneinde aldaar voor haar rekening arbeid te verrichten, de wetgeving van eerstbedoelde lidstaat van toepassing blijft, mits de te verwachten duur van de arbeid niet meer dan twaalf maanden bedraagt en hij niet wordt uitgezonden ter vervanging van een andere persoon wiens detachering beëindigd is.

Artikel 14.1.b bepaalt verder dat indien de te verrichten arbeid door onvoorziene omstandigheden de oorspronkelijk voorziene tijdsduur overschrijdt en meer dan twaalf maanden duurt, de wetgeving van de eerstbedoelde lidstaat van toepassing blijft tot aan de beëindiging van die arbeid, mits de bevoegde autoriteit van de lidstaat op het grondgebied waarvan de betrokkene gedetacheerd is, of het door het deze autoriteit aangewezen lichaam, hiervoor toestemming verleent; deze toestemming moet vóór het einde van het oorspronkelijke tijdvak worden aangevraagd, en deze toestemming mag niet voor een langer tijdvak van twaalf maanden worden toegekend.

Een bijzondere regeling is uitgewerkt voor rijdend personeel van een onderneming, dat op het grondgebied van twee of meer lidstaten werkzaamheden in loondienst pleegt uit te oefenen, waarop de toepasselijke wetgeving als volgt wordt vastgesteld.

Artikel 14.2.a bepaalt dat op degene die behoort tot het rijdend personeel van een onderneming, die voor rekening van anderen of voor eigen rekening internationaal vervoer van personen of goederen over de weg verricht en op het grondgebied van een lidstaat haar zetel heeft, de wetgeving van laatstbedoelde staat van toepassing is.

Op deze regel zijn twee uitzonderingen:

- artikel 14.2.a.i bepaalt dat op degene die werkzaam is bij een filiaal of een vaste vertegenwoordiging welke die onderneming heeft op het grondgebied van een andere lidstaat dan die op het grondgebied waarvan zij haar zetel heeft, de wetgeving van de lidstaat op het grondgebied waarvan zich dat filiaal of die vaste vertegenwoordiging bindt, van toepassing is.
- artikel 14.2.a.ii bepaalt verder dat op degene die in hoofdzaak werkzaam is op het grondgebied van de lidstaat waar hij woont, de wetgeving van die staat van toepassing is, zelfs indien de onderneming waarbij hij werkzaam is, noch haar zetel, noch een filiaal, noch een vaste vertegenwoordiging op dit grondgebied heeft.

c.-

De formaliteiten die dienen te worden nageleefd bij detachering van een werknemer worden verder omschreven in artikel 11 van de Verordening 574/72, in deze van toepassing, tot vaststelling van de wijzen van toepassing van Verordening 1408/71.

Met toepassing van artikel 11.1 van de Verordening 574/72 verstrekt, bij detachering van een werknemer op grond van artikel 14.1 van de Verordening 1408/71 het orgaan dat is aangewezen door de bevoegde autoriteit van de lidstaat waarvan de wetgeving van toepassing blijkt, een bewijs waarin wordt verklaard dat de werknemer aan deze wettelijke regeling onderworpen blijft en tot welke datum dit het geval is.

Deze verklaring gebeurt onder de vorm van een formulier E 101 (toepassing artikel 14.1.a van de Verordening 1408/71) of E 102 (toepassing artikel 14.1.b van de Verordening 1408/71).

In het geval bedoeld in artikel 14.1.b van de Verordening 1408/71 (verlenging van de detachering) dient met toepassing van artikel 11.2 van de Verordening 574/72 de

toestemming van de bevoegde autoriteit van de lidstaat op het grondgebied waarvan de betrokkene gedetacheerd is of het door het deze autoriteit aangewezen lichaam door de werkgever te worden aangevraagd.

1.2. Toepassing van deze bepalingen in de voorliggende betwisting

a.-

Met toepassing van de hiervoor aangegeven verordeningsbepalingen geldt wat detachering betreft de volgende regeling in de aan het arbeidshof voorgelegde betwisting:

- 1) voor de detachering op grond van artikel 14.1.a van de Verordening 1408/71 levert het INPS aan de SRL een formulier E 101 af
- 2) voor een verdere detachering op grond van artikel 14.1.b van de Verordening 1408/71 levert het INPS een formulier E 102 af, nadat de SRL aan de RSZ toestemming heeft verleend om een verlenging van de detachering te krijgen.

Wat de verschuldigdheid van socialezekerheidsuitkeringen betreft, betekent een en ander dat socialezekerheidsbijdragen verschuldigd zijn aan de Belgische RSZ voor de tewerkstelling op het grondgebied van België, behalve voor de periodes van detachering die blijken uit formulieren E 101 of E 102.

b.-

In zijn arresten van 10 februari 2000, 30 maart 2000 en 26 januari 2006 stelde het Hof van Justitie dat de E 101-verklaring een vermoeden creëert dat de gedetacheerde werknemers regelmatig zijn aangesloten bij de socialezekerheidsregeling van de lidstaat waarin de werkgever is gevestigd, en dus bindend is voor het bevoegde orgaan van de lidstaat waarin die werknemers zijn gedetacheerd.

Zolang de E 101 verklaring niet is ingetrokken of ongeldig verklaard, dient het bevoegde orgaan van de lidstaat waarin de werknemers zijn gedetacheerd er dus rekening mee te houden dat de werknemers reeds zijn aangesloten bij de socialezekerheidsregeling van de lidstaat waar de onderneming die hen tewerkstelt is gevestigd, zodat het hen niet aan zijn eigen socialezekerheidsregeling kan onderwerpen.

(H.v.J. 10 februari 2000, C-202/97, Fitzwilliam, Jur. I-903, r.o. 53 en 55; H.v.J. 30 maart 2000, Banks, C-178/97, Jur. I-2040, r.o. 40 en 42; H.v.J. 26 januari 2006, C-2/05, Herbosch-Kiere, Jur. I-1092, r.o. 24 en 26)

In deze drie arresten wordt aangegeven wat het bevoegde orgaan van de lidstaat waarin de werknemers zijn gedetacheerd, dient te doen wanneer het geldigheid en/of de waarachtigheid van de E 101-verklaring betwist:

- in eerste instantie moet dit orgaan bij het bevoegde orgaan van de lidstaat die de E 101-verklaring heeft afgegeven, twijfels uiten over de juistheid van de feiten die aan die verklaring ten grondslag liggen en dus van de daarin opgenomen gegevens, met name wanneer zij niet voldoen aan de vereisten van artikel 14.1.a van de Verordening 1408/71
- indien de betrokken organen het niet eens worden, kunnen zij de zaak voorleggen aan de Administratieve Commissie voor de sociale zekerheid van migrerende werknemers, ingesteld overeenkomstig titel IV van de Verordening 1408/71;
- indien deze er niet in slaagt de standpunten van de bevoegde organen van de betrokken lidstaten over de in het betrokken geval toepasselijke wetgeving in overeenstemming te brengen, kan de lidstaat op het grondgebied waarvan de betrokken werknemers zijn gedetacheerd, met behoud van eventuele mogelijkheden van beroep in rechte in de lidstaat van het afgevend orgaan, bij het Hof van Justitie een niet-nakomingsprocedure inleiden, en het Hof van Justitie de mogelijkheid bieden de vraag betreffende de op die werknemers toepasselijke regeling en dus ook de juistheid van de gegevens in de E 101-verklaring te onderzoeken.

(H.v.J. 10 februari 2000, C-202/97, Fitzwilliam, Jur. I-903, r.o. 56 tot 58; H.v.J. 30 maart 2000, Banks, C-178/97, Jur. I-2040, r.o. 43 tot 45; H.v.J. 26 januari 2006, C-2/05, Herbosch-Kiere, Jur. I-1092, r.o. 27 tot 29)

In het arrest van 26 januari 2006 is het Hof van Justitie bijzonder formeel: zolang de E-101 verklaring niet is ingetrokken of ongeldig verklaard door de autoriteiten van de lidstaat van afgifte, bindt zij het bevoegde orgaan en de rechterlijke instanties van de lidstaat waarin de werknemers zijn gedetacheerd.

Een rechterlijke instantie van een lidstaat is bijgevolg niet bevoegd om de geldigheid na te gaan van een E 101-verklaring wat betreft de staving van de feiten op grond waarvan een dergelijke verklaring is afgegeven.

(H.v.J. 26 januari 2006, C-2/05, Herbosch-Kiere, Jur. I-1092, r.o. 33 en dictum)

Het Hof van Cassatie sluit zich aan bij deze rechtspraak: het arbeidshof niet bevoegd is om de geldigheid en de waarachtigheid te onderzoeken van de verklaring afgeleverd met toepassing van artikel 11.1.a van de Verordening 574/72 door de bevoegde orgaan van de uitzendende lidstaat.

(Cass. 2 juni 2003, S.02.0039.N)

c.-

Naar het oordeel van het arbeidshof is er, met inachtneming van de hierboven aangehaalde rechtspraak en de erin vervatte principes, geen reden om aan te nemen dat de rechterlijke instanties van de lidstaat waarin de werknemers zijn gedetacheerd, wel bevoegd zouden zijn om de geldigheid na te gaan van een E 102-verklaring.

Ook deze verklaring is immers een verklaring die met toepassing van artikel 11.1.a van de Verordening 574/72 afgeleverd door de bevoegde orgaan van de uitzendende lidstaat.

d.-

Het arbeidshof stelt vast dat de RSZ niet aantoont:

- bij het INPS als bevoegd orgaan van de lidstaat die de E 101 en de E 102-verklaringen heeft afgegeven, twijfels geuit te hebben over de juistheid van de feiten die aan die verklaring ten grondslag liggen en dus van de daarin opgenomen gegevens;
- de zaak niet voorgelegd heeft aan de Administratieve Commissie voor de sociale zekerheid van migrerende werknemers, ingesteld overeenkomstig titel IV van de Verordening 1408/71;
- bij het Hof van Justitie geen niet-nakomingsprocedure heeft ingeleid om het Hof van Justitie de mogelijkheid te bieden de vraag betreffende de op die werknemers toepasselijke regeling en dus ook de juistheid van de gegevens in de E 101-verklaring te onderzoeken.

In die omstandigheden dient het arbeidshof de geldigheid van de bijgebrachte E 101 en E 102-verklaringen te aanvaarden, wat betekent dat met toepassing van artikel 14.1 van de Verordening 1408/71 de betrokken werknemers tijdens de periodes van detachering onderworpen blijven aan de Italiaanse socialezekerheidsregeling, en voor hen bijgevolg geen socialezekerheidsbijdragen moeten worden betaald.

Ten aanzien van de vorderingen van de RSZ met betrekking tot de periodes van tewerkstelling gedekt door bijgebrachte E 101 en E 102-verklaringen heeft het arbeidshof bijgevolg geen rechtsmacht.

2. De vorderingen met betrekking tot de periodes waarvoor geen E 101 en E 102-verklaringen werden afgeleverd

Voor de periodes van tewerkstelling in België waarvoor geen E 101 of E 102-verklaringen werden afgeleverd, kan de SRL geen beroep doen op de uitzonderingsregeling van de Verordening 1408/71, in deze betwisting nog van toepassing, zodat toepassing moet worden gemaakt van artikel 13 van voornoemde verordening.

Artikel 13.2.a bepaalt dat op degene die op het grondgebied van een lidstaat werkzaamheden in loondienst uitoefent, de wetgeving van die lidstaat van toepassing is, zelfs hij indien hij op het grondgebied van een andere lidstaat woont of indien de zetel van de onderneming of het domicilie van de werkgever waarbij hij werkzaam is, zich bevindt op het grondgebied van een andere lidstaat.

Voor de periodes van tewerkstelling in België waarvoor geen E 101 of E 102-verklaringen werden afgeleverd, zijn bijgevolg principieel socialezekerheidsbijdragen in België verschuldigd.

De RSZ wordt uitgenodigd een gedetailleerde becijfering te maken van de verschuldigde socialezekerheidsbijdragen, bijdrageopslagen en intrest met betrekking tot deze periodes.

3. Rechtsplegingsvergoeding

Met toepassing van artikel 1017 eerste lid Ger. W. verwijst ieder eindvonnis, zelfs ambtshalve, de in het ongelijk gestelde partij in de kosten.

In haar vonnis van 16 november 2012 verzond de arbeidsrechtbank de zaak naar de bijzondere rol voor wat de socialezekerheidsbijdragen betreft, gevorderd door de RSZ voor de werknemers en de periodes van tewerkstelling waarvoor geen formulieren E101 en E102 werden of dienden te worden afgeleverd.

Dit onderdeel van de beslissing van de arbeidsrechtbank maakt duidelijk dat haar beslissing geen eindvonnis is, zodat geen beslissing kon worden genomen met betrekking tot de kosten van het geding met betrekking tot de hoofdvordering van de RSZ.

Vermits ook het arbeidshof met betrekking tot de vorderingen van de RSZ geen eindbeslissing betreft – er moet immers nog geoordeeld worden over de mogelijke verschuldigdheid van socialezekerheidsbijdragen, bijdrageopslagen en intrest met

betrekking tot de periodes waarvoor geen E 101 of E 102-verklaringen werden afgeleverd – dient de beslissing met betrekking tot de kosten te worden aangehouden.

B. Het incidenteel beroep van de SRL

De SRL vordert dat haar eis tegen het INPS ontvankelijk en gegrond zou verklaard worden, en dat het INPS zou veroordeeld worden haar te vrijwaren tegen elke veroordeling tot betaling van de gevorderde bedragen, het INPS te veroordelen tot de terugbetaling van de sociale bijdragen die betaald werden in Italië en tot alle kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding.

Deze vordering heeft betrekking op een vrijwaring voor de volledige hoofdvordering van de RSZ en maakt geen onderscheid tussen de periodes waarvoor E 101 en E 102-verklaringen worden afgeleverd, hoewel dit onderscheid ook voor de beoordeling van de gegrondheid van de oorspronkelijke vordering van de SRL in gedwongen tussenkomst en vrijwaring van belang is.

1. De vorderingen met betrekking tot de periodes waarvoor E 101 en E 102-verklaringen werden afgeleverd

Met betrekking tot deze periodes oordeelde het arbeidshof dat het geen rechtsmacht heeft om over dit onderdeel van de hoofdvordering van de RSZ te oordelen.

Het is dan ook terecht dat de arbeidsrechtbank oordeelde dat de vordering in gedwongen tussenkomst en vrijwaring met betrekking tot de periodes waarvoor E 101 en E 102-verklaringen werden afgelegd, zonder voorwerp was.

2. De vorderingen met betrekking tot de periodes waarvoor geen E 101 en E 102-verklaringen werden afgeleverd

Met betrekking tot deze periodes is het arbeidshof van oordeel dat de vordering van de SRL in gedwongen tussenkomst en vrijwaring ongegrond is.

Deze vordering is immers gesteund op het feit dat de aansprakelijkheid van het INPS in het gedrang is gekomen doordat het INPS onregelmatige E 101 en E 102-verklaringen zou hebben afgeleverd. Voor de tewerkstellingsperiodes die niet gedekt worden door dergelijke verklaringen geldt dit argument uiteraard niet.

3. Rechtsplegingsvergoeding (met inbegrip van het incidenteel beroep van het INPS)

a.-

Met betrekking tot de oorspronkelijke vordering in gedwongen tussenkomst en vrijwaring van de SRL hebben zowel de arbeidsrechtbank in het bestreden vonnis en het arbeidshof in dit arrest, wel een eindbeslissing genomen, zodat ten aanzien van deze vordering wel een beslissing dient te worden genomen inzake de kosten.

b.-

Artikel 1022, derde lid, Ger. W. bepaalt dat de rechter op verzoek van één van de partijen en op een met bijzondere redenen omklede beslissing het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding kan verminderen of verhogen, rekening houdend met de financiële draagkracht van de verliezende partij, de complexiteit van de zaak, de contractueel bepaalde vergoedingen voor de in het gelijk gestelde partij of het kennelijk onredelijk karakter van de situatie.

Het arbeidshof is van oordeel dat geen van deze hypotheses in voorliggende betwisting voorhanden is, zodat het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding kan worden aangehouden.

Ten onrechte beroept de SRL zich op haar goede trouw om een vermindering van de rechtsplegingsvergoeding tot het minimumbedrag te bekomen. Indien aanvaard zou kunnen worden dat de SRL inderdaad te goeder trouw heeft gehandeld, maakt dit nog niet dat sprake kan zijn van een kennelijk onredelijke situatie.

Evenzeer ten onrechte vordert het INPS dat de rechtsplegingsvergoeding zou worden bepaald op het maximumbedrag. Het feit dat beslist wordt tot niet ontvankelijkheid of ongegrondheid van de vordering in gedwongen tussenkomst en vrijwaring, maakt op zich de situatie immers niet kennelijk onredelijk.

c.-

Met toepassing van artikel 2 tweede lid van het KB. van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding, wordt voor de toepassing van dit artikel het bedrag van de vordering vastgesteld overeenkomstig de artikelen 557 tot 562 en 618 Ger. W..

Artikel 557 Ger. W. refereert in dit verband aan het bedrag gevorderd in de inleidende akte, met uitzondering van gerechtelijke intrest, gerechtskosten en dwangsommen.

Artikel 618 Ger. W. laat toe dit te corrigeren aan de hand van de som die in de laatste conclusie wordt gevorderd.

De vordering van de SRL heeft betrekking op een vrijwaring voor het totale bedrag van de hoofdvordering van de RSZ. In laatste conclusie vordert de RSZ meer dan 250.000,00 doch minder dan 500.000,00 euro, zodat het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding 7.700,00 euro bedraagt.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Recht doende op het hoofdberoep van de RSZ

Verklaart dit ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond;

Bevestigt het bestreden vonnis voor zover dit de vorderingen van de RSZ samenvoegt en zich onbevoegd verklaart om kennis te nemen van de vordering van de RSZ voor de wat de socialezekerheidsbijdragen betreft voor de werknemers en de tewerkstellingsperiodes waarvoor er is overgaan tot het opstellen van de formulieren E 101 en E 102;

Stelt vast dat het geen rechtsmacht heeft om te oordelen over de vorderingen van de RSZ van de RSZ met betrekking tot de periodes van tewerkstelling gedekt door de bijgebrachte E 101 en E 102-verklaringen;

Trekt de zaak aan zich met betrekking tot het gedeelte van de vordering van de RSZ waarover geen eindbeslissing werd genomen;

Alvorens verder recht te doen ten aanzien van de vorderingen van de RSZ met betrekking tot de periodes van tewerkstelling niet gedekt door de bijgebrachte E 101 en E 102-verklaringen, heropent de debatten en beveelt de RSZ een gedetailleerde becijfering te maken van de

verschuldigde socialezekerheidsbijdragen, bijdrageopslagen en intrest met betrekking tot deze periodes;

Beveelt de RSZ deze becijfering neer te leggen op de griffie van het arbeidshof en mede te delen aan de raadslieden van de SRL, uiterlijk op maandag 30 november 2015;

Zegt dat de SRL haar eventueel standpunt met betrekking tot deze becijfering onder de vorm van een conclusie dient neer te leggen op de griffie van het arbeidshof en mede te delen aan de raadsman van de RSZ, uiterlijk op vrijdag 29 januari 2016;

Zegt dat de RSZ een antwoordconclusie dient neer te leggen op de griffie van het arbeidshof en mede te delen aan de raadsman van de SRL, uiterlijk op vrijdag 25 maart 2016;

Zegt dat partijen hieromtrent zullen worden gehoord op de zitting van dit arbeidshof en deze kamer op **donderdag 19 mei 2016 te 14u**;

Vernietigt het bestreden vonnis voor zover het de RSZ veroordeelde tot de kosten van het geding, en opnieuw recht doende, houdt de beslissing met betrekking tot de kosten aan;

Recht doende op het incidenteel beroep van de SRL en het incidenteel beroep van het INPS

Verklaart het incidenteel beroep van de SRL ontvankelijk, doch ongegrond;

Verklaart de vordering van de SRL in gedwongen tussenkomst en vrijwaring met betrekking tot de periodes waarvoor E 101 en E 102-verklaringen werden afgelegd, zonder voorwerp;

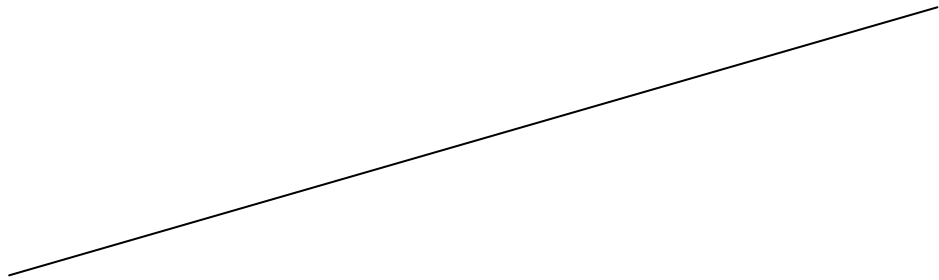
Verklaart de vordering van de SRL in gedwongen tussenkomst en vrijwaring met betrekking tot de periodes waarvoor geen E 101 en E 102-verklaringen werden afgelegd, ongegrond;

Verklaart het incidenteel beroep van het INPS ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond;

Vernietigt het bestreden vonnis in de mate dat dit de rechtsplegingsvergoeding met betrekking tot de procedure in gedwongen tussenkomst en vrijwaring begrootte op 1.320,00 euro;

Opnieuw recht doende, verwijst de SRL in de kosten van de procedure in gedwongen tussenkomst en vrijwaring voor de arbeidsrechtbank, en veroordeelt de SRL tot betaling aan het INPS van 7.700,00 euro rechtsplegingsvergoeding arbeidsrechtbank;

Verwijst de SRL tevens in de kosten van de procedure in gedwongen tussenkomst en vrijwaring voor het arbeidshof, en veroordeelt de SRL tot betaling aan het INPS van 7.700,00 euro rechtsplegingsvergoeding arbeidshof.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

Daniel RYCKX,	raadsheer,
Jean BOULOGNE,	raadsheer in sociale zaken, werkgever,
Jean-Pierre VAN CONINGSLOO,	raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
bijgestaan door :	
Dirk VAN DEN BROECKE,	griffier.

Daniel RYCKX

Dirk VAN DEN BROECKE

Jean BOULOGNE

Jean-Pierre VAN CONINGSLOO

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 17 september 2015 door:

Daniel RYCKX, raadsheer,
bijgestaan door
Dirk VAN DEN BROECKE, griffier.

Daniel RYCKX

Dirk VAN DEN BROECKE